

Sygn. akt VIII *Pa 224/14*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 marca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący:	SSO Jolanta Łanowy
Sędziowie:	SSO Patrycja Bogacińska-Piątek (spr.) SSO Joanna Smycz
Protokolant:	Ewa Gambuś

po rozpoznaniu w dniu 26 marca 2015r. w Gliwicach

sprawy z powództwa H. K. (K.)

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w Z.

o sprostowanie świadectwa pracy

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze

z dnia 14 października 2014 r. **sygn. akt** IV P 233/14

- 1) oddala apelację;
- 2) odstępuje od obciążenia powoda kosztami zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

(-) SSO Joanna Smycz (-) SSO Jolanta Łanowy (-) SSO Patrycja Bogacińska-Piątek (spr.)

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt VIII Pa 224/14

UZASADNIENIE

H. K. wniósł pozew przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w Z., domagając się sprostowania świadectwa pracy poprzez wpisanie w punkcie 3, że stosunek pracy ustał z winy zakładu pracy. Na uzasadnienie żądania pozwu powód wskazał, że sprostowane świadectwo pracy jest mu potrzebne w ZUS do świadczenia przedemerytalnego. Ponadto wyjaśnił, że rozwiązanie umowy o pracę nastąpiło z powodu braku pracy na stanowisku zajmowanym przez powoda.

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu wskazała, że powód początkowo zatrudniony był na podstawie umowy o pracę na okres próbny, a następnie na czas określony. Umowa ta wygasła w dniu 30 kwietnia 2013r., w związku z upływem okresu na jaki została zawarta i tego samego dnia wystawiła powodowi świadectwo pracy. Pozwana podniosła także, że prawo powoda do dochodzenia sprostowania świadectwa pracy wygasło. W ciągu 7 dni liczonych od daty otrzymania świadectwa pracy powód nie wystąpił do pozwanego z wnioskiem o sprostowanie świadectwa pracy, nie zachował również maksymalnego 21 dniowego terminu do wystąpienia do właściwego sądu z żądaniem sprostowania świadectwa na drodze sądowej. W ocenie pozwanej w pkt. 3 świadectwa pracy powoda prawidłowo wskazano zarówno tryb jak i podstawę rozwiązania stosunku pracy.

Wyrokiem z dnia 14 października 2014 roku Sąd Rejonowy w Zabrzu oddalił powództwo oraz zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Rozstrzygnięcie to poprzedzono ustaleniem, że H. K. zatrudniony był w pozwanej (...) Spółce Akcyjnej w Z. początkowo na podstawie umowy na okres próbny, a od dnia 16 maja 2011r. na podstawie umowy o pracę na czas określony do dnia 30 kwietnia 2013r. Powód zajmował stanowisko wytaczarza, w pełnym wymiarze czasu pracy. Z dniem 30 kwietnia 2013r. opisana wyżej umowa na czas określony wygasła z uwagi na upływ czasu na jaki została zawarta. Tego samego dnia pozwana wystawiła powodowi świadectwo pracy, w którym w pkt. 3 wpisała, iż stosunek pracy ustał w wyniku „Rozwiązania umowy o pracę z upływem czasu, na który była zawarta zgodnie z art. 30 §1 pkt. 4”. Punkty 3b i 3c świadectwa nie zawierały adnotacji. Świadectwo zawierało natomiast pouczenie odnośnie terminów i procedury wystąpienia o sprostowanie świadectwa pracy do pracodawcy i do sądu, lecz powód nie wystąpił do pozwanego pracodawcy ani pisemnie, ani ustnie o sprostowanie świadectwa pracy.

(...) Oddział Z. odmówił powodowi przyznania świadczenia przedemerytalnego wskazując między innymi, że stosunek pracy ustał w wyniku upływu czasu, na który była zawarta umowa o pracę, a nie z przyczyn dotyczących pracodawcy.

W oparciu o powyższe okoliczności, Sąd Rejonowy doszedł do przekonania, w oparciu o przepis art. 97 §2¹ kp, że roszczenie powoda nie może zostać uwzględnione. Powód nie zachował bowiem przewidzianej procedury i dopiero dnia 30 czerwca 2014r. złożył pozew w Sądzie o sprostowanie świadectwa pracy. Powód w toku niniejszego postępowania nie wskazał aby zachodziły jakiegokolwiek okoliczności, które uniemożliwiłyby mu zachowanie 7-dniowych terminów. Sąd podkreślił, że fakt otrzymania negatywnej decyzji w przedmiocie przyznania świadczenia przedemerytalnego nie usprawiedliwia wniesienia pozwu z ponad rocznym opóźnieniem.

Na marginesie Sąd zaznaczył, że w toku postępowania nie ujawniono żadnych okoliczności, które mogłyby świadczyć, że wskazana w świadectwie pracy adnotacja o sposobie rozwiązania stosunku pracy nie odpowiadała prawdzie. Umowa o pracę rozwiązała się z upływem czasu na który była zawarta. Rozwiązanie stosunku pracy nie nastąpiło z przyczyn dotyczących pracodawcy.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd orzekł w oparciu o art 98 k.p.c. i § 11 ust. 1 pkt. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t. j. Dz. U. z 2013 r., poz. 490).

Osobistą apelację od powyższego rozstrzygnięcia złożył powód, zarzucając w istocie naruszenie prawa materialnego, a to art. 97 kp oraz błąd w ustaleniach faktycznych, wskazując, że rozwiązanie z nim umowy o pracę nastąpiło z przyczyn niedotyczących pracownika oraz wnosząc o jego zmianę i sprostowanie świadectwa pracy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja nie mogła skutkować oczekiwaną zmianą lub uchyleniem zaskarżonego wyroku, gdyż w pełni odpowiada on prawu.

Sąd Rejonowy poczynił w niniejszej sprawie prawidłowe ustalenia faktyczne, które Sąd Okręgowy w całości aprobuje i przyjmuje za własne. Również dokonana ocena prawna nie nasuwa zastrzeżeń co do właściwej wykładni przepisów prawa oraz ich prawidłowego zastosowania. Wobec tego zbędnym jest ich szczegółowe powtarzanie w niniejszym uzasadnieniu.

Podkreślić należy, że w zakresie sprostowania świadectwa pracy przewidziana jest, zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa, specjalna procedura. Zgodnie z treścią art. 97 § 2¹ k.p. pracownik może w ciągu 7 dni od otrzymania świadectwa pracy wystąpić z wnioskiem do pracodawcy o sprostowanie świadectwa. W razie nieuwzględnienia wniosku pracownikowi przysługuje, w ciągu 7 dni od zawiadomienia o odmowie sprostowania świadectwa pracy, prawo wystąpienia z żądaniem jego sprostowania do sądu pracy. Z prawidłowych ustaleń faktycznych poczynionych w sprawie wynika, że powód otrzymał świadectwo pracy w dniu 30 kwietnia 2013 roku, po tej dacie nie zwracał się do pracodawcy o jego sprostowanie, wnosząc dopiero bezpośrednio do sądu pozew w dniu 30 czerwca 2014 roku.

Zaznaczyć trzeba, że wskazane wyżej terminy są terminami prawa materialnego i możliwe jest ich przywrócenie w przypadku wykazania, że uchybienie terminu nastąpiło bez winy pracownika. Ciężar dowodu w tym zakresie spoczywa jednakże, zgodnie z art. 6 k.c., na pracowniku i to on winien podnieść okoliczności uzasadniające jego przywrócenie. W niniejszej sprawie powód nie wykazał braku swojej winy w niedochowaniu terminów z art. 97 § 2¹ k.p., a za okoliczność usprawiedliwiającą nie może być w uznane wydanie powodowi negatywnej decyzji w przedmiocie przyznania świadczenia przedemerytalnego.

Tym samym termin do wystąpienia do sądu z żądaniem sprostowania świadectwa pracy został przez powoda przekroczony, a tym samym utracił on uprawnienie do skutecznego domagania się sprostowania świadectwa pracy.

Ponadto Sąd Okręgowy nie dopatrył się merytorycznych podstaw do sprostowania świadectwa pracy zgodnie z treścią pozwu. Treść świadectwa pracy została określona w art. 97 § 2 k.p. oraz w § 1 rozporządzenia w sprawie szczegółowej treści świadectwa pracy oraz sposobu i trybu jego wydawania i sprostowania. Obligatoryjnie umieszcza się w nim informacje dotyczące okresu i rodzaju wykonywanej pracy, zajmowanych stanowisk, trybu rozwiązania albo okoliczności wygaśnięcia stosunku pracy oraz informacje o zajęciu wynagrodzenia za pracę w myśl przepisów o postępowaniu egzekucyjnym. Tryb rozwiązania umowy o pracę przewiduje natomiast art. 30 § 1 k.p., zgodnie z którym umowa o pracę rozwiązuje się:

1. na mocy porozumienia stron;
2. przez oświadczenie jednej ze stron z zachowaniem okresu wypowiedzenia (rozwiązanie umowy o pracę za wypowiedzeniem);
3. przez oświadczenie jednej ze stron bez zachowania okresu wypowiedzenia (rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia);
4. z upływem czasu, na który była zawarta;
5. z dniem ukończenia pracy, dla której wykonania była zawarta.

Oczywistym jest, że skoro umowa z powodem została zawarta na czas określony, to jej rozwiązanie nastąpiło zgodnie z trybem przewidzianym w art. 30 § 1 pkt 4 k.p. i taki też tryb rozwiązania umowy o pracę został uwidoczniiony w świadectwie pracy. Brak było jakichkolwiek podstaw do jego zmiany poprzez określenie strony, która złożyła oświadczenie woli rozwiązania umowy o pracę. Określenie tejże strony jest możliwe jedynie w przypadku rozwiązania umowy o pracę za wypowiedzeniem lub bez wypowiedzenia, a tryb ten przewidziany jest dla umów zawieranych na czas nieokreślony, wyjątkowo dla umów na czas określony, gdy strony przewidziały taką możliwość i umowa została rozwiązana przed wskazanym w umowie czasem jej trwania, bądź też może być zastosowany jedynie w przypadkach ściśle określonych w art. 52-55 k.p. Żadna z takich sytuacji nie wystąpiła w niniejszej sprawie, umowa

została rozwiązana w terminie określonym umową, a zatem na skutek upływu czasu, co zostało słusznie wskazane w świadectwie pracy.

Odnosząc się natomiast do negatywnej decyzji wydanej powodowi w zakresie świadczenia przedemerytalnego, wskazać należy, że stosownie do treści art. 473 k.p.c. w postępowaniu przed sądem nie stosuje się żadnych ograniczeń dowodowych, co sprawia, iż każdy fakt może być dowodzony wszelkimi środkami, które sąd uzna za pożądane, a ich dopuszczenie za celowe. Sąd nie jest związany środkami dowodowymi określonymi dla dowodzenia przed organami rentowymi (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8.04.1999 roku, II UKN 619/98, OSNP 2000/11/439). Nie ma więc dla powoda kluczowego znaczenia treść świadectwa pracy, albowiem okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy w przedmiocie świadczenia przedemerytalnego będzie on mógł dowodzić także innymi dowodami – dokumentami, ale też zeznaniami świadków.

Prawidłowo zastosował Sąd Rejonowy przepis art 98 k.p.c. Powód jako strona przegrywająca postępowanie ma obowiązek zwrócić koszty zastępstwa procesowego pozwanej. Kwota 60 zł nie jest kwotą przekraczającą możliwości powoda.

W związku z powyższym, na podstawie art. 385 k.p.c. Sąd Okręgowy oddalił apelację powoda.

Na podstawie art. art. 102 k.p.c. Sąd Okręgowy w punkcie 2 wyroku odstąpił od obciążenia powoda kosztami zastępstwa procesowego na rzecz pozwanej za II instancję, uznając, iż za zastosowaniem tego uregulowania przemawiają względy słuszności wynikające z sytuacji ekonomicznej powoda, który nie pracuje, nie ma prawa do zasiłku dla bezrobotnych i utrzymuje się z oszczędności. Ponadto został obciążony kosztami zastępstwa procesowego w I instancji.

(-) SSO Joanna Smycz (-) SSO Jolanta Łanowy (-) SSO Patrycja Bogacińska-Piątek (spr.)

Sędzia Przewodniczący Sędzia